

часъ, часъ и половина, около Медара бѣше тихо. Тѣкмо тая тишина го събуди, той се стресна и скочи: като прѣхтѣха и цвилѣха, кобилитѣ бѣха нагазили пакъ изъ буренака. На мѣстото, дето бѣше по-рано хергелята, стоеше само коньтъ на Медара. И чудно нѣщо: коньтъ не мърда, стои като закованъ. Медара дохожда при него, коньтъ го гледа, но пакъ стои, единиятъ му преденъ кракъ виси въ въздуха, на колѣното кожата е обелена отъ ударъ. Медара разбра: жребецътъ бѣше ритналь коня и бѣше му счупилъ крака.

— Добре тогазъ, — каза Медара. — Сега пѣкъ ти ще ме носишъ.

Той свали седлото на коня, остави го да пасе и да оздравя както може, а хвана жребеца (Медара бѣше голѣмъ майсторъ на ласо) и тозчасъ го оседла. Добриятъ хергеледжия трѣбваше, като се наведе отъ седлото, докато коньтъ му се носи въ най-силенъ бѣгъ, да може да вземе мочугата отъ земята. Защото камшикътъ си е камшикъ — хергеледжиитѣ наистина носѣха дълги по три-четири метра камшици, но съ тѣхъ много нѣщо не можеше да се направи. Съ тия камшици, на края на които имаше конски косми, можеше да се плющи — конетѣ кога се плашатъ, кога не. Тогава хергеледжията посѣга и откача отъ седлото мочугата. Тя е кжса, здрава тояга, съ топка на края, сжщински боздуганъ,